

Sygn. akt I NWW 162/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie z powództwa R. G.

przeciwko Z. Z.

o ochronę dóbr osobistych,

w przedmiocie wniosku pozwanego o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie K. K. od orzekania w sprawie o sygn. akt III Cz 144/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 lutego 2023 r.,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pismem z 8 czerwca 2022 r. R. G. złożył wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie K.K. od orzekania w sprawie III Cz 144/22.

Postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 13 czerwca 2022 r., III C 758/22 wskazany wniosek, w trybie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, został przekazany Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego celem nadania mu dalszego biegu.

Na podstawie zarządzenia z 19 września 2022 r., pismem z 29 września 2022 r., Wnioskodawca został zapytany, czy z uwagi na podniesione we wniosku o wyłączenie sędziego zarzuty, wnosi o rozpoznania wniosku w trybie art. 26 § 2

ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: u.SN), czy też w trybie przewidzianym w art. 42a § 3 i nast. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2020, poz. 2072; 2021, poz. 1080, 1236; 2022, poz. 655, 1259, 1933).

W piśmie z 11 października 2022 r. R. G. wskazał, że wniosek o wyłączenie sędziego został złożony w trybie art. 49 § 1 k.p.c., a w związku z tym winien zostać rozpoznany na podstawie art. 52 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r., wydanym w sprawie C-204/21, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w tej sprawie, m.in. do zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4-6 i art. 82 §§ 2-5 u.SN, w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 190 ze zm.), przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu. Wskazany postanowieniem Wiceprezes TSUE nie zwiesił natomiast stosowania art. 26 § 3 u.SN, który stanowi, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

W niniejszej sprawie realizacja postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej powinno polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN.

Podstawą przekazania Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wniosku oskarżonego o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziego Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie K. K. był art. 26 § 2 u.SN, dlatego – w świetle powyższego – Sąd Najwyższy,

pomijając dyspozycję tego przepisu, stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie.

Ponadto przekazanie wniosku do rozpoznania przez Sąd, w którym sprawa się toczy jest zgodne z wolą Autora wniosku, wyrażoną w odpowiedzi na zapytanie z Sądu Najwyższego z 29 września 2022 r., o którym wyżej.